

LBRIS | GEORGIA BRIGGS
We know
books

Bucuria Sfântului Serăfim

Traducere din limba engleză
Diana Stănciulescu

editura
Σοφία

București

A watercolor illustration of a landscape. In the foreground, there are trees with yellow and orange foliage on a rocky slope. In the background, a range of mountains is visible under a pale, hazy sky. The style is soft and painterly.

LBRIS

We know
books

*Și, de va fi cartea prea grea
pentru cei mari,
atunci să o scrii pentru copii.
(Madeleine L'Engle)*

Aceasta este povestea unei ursoaice.

A spune povestea unui sfânt ar fi o sarcină prea grea și prea importantă, așa încât noi vom depăna doar povestea ursoaicei. În ea se regăsesc atâta tristețe și atâta bucurie, încât nici măcar de această sarcină nu ne simțim vrednici.

Însă altcineva povestea ei nu vrea să o spună, fiind doar o ursoaică.

Capitolul I

A simțit chemarea la sfârșitul verii, când lumina soarelui pălește și primele adieri de vânt rece îndoaie vârfurile pinilor ca într-o plecăciune către râul cel mare.

Ursoaica a ridicat botul și s-a uitat spre miazănoapte.

Nu avea nume, căci urșii nu au nume decât dacă le dă vreun fiu al lui Adam. Memoria lor ancestrală păstrează gândul că omul a fost rânduit de către Creator să le dea nume vietăților, pe când pământul era doar un pui.

Ea nu era decât o ursoaică oarecare, cum sunt toți urșii din ținuturile sălbatice ale Rusiei. Poți să ți-o închipui stând în patru labe la marginea desigurului, cu blana rumenită de lumina soarelui pe spate și pe vârfurile urechilor, cu botul un pic încovoiat, cu sprâncenele lăsate pe ochii ei negri și triști.

Ajunsesse la cea de-a zecea primăvară fără pui.

La câțiva pași, dintr-o scorbură și-au scos căpșoarele doi pui de vulpe. Au văzut-o și s-au ascuns iarăși, lătrând ascuțit.

Ursoaica se purta ca și cum nu-i auzise.

LBRIS

We know
books

Prin toată pădurea forfoteau cei mici: puii de lup se luau la trântă, puii de cerb se poticneau de parcă mergeau pe picioaroange, iepurașii scoteau năsurile fremătătoare din vizuinele lor, din toate cuiburile ieșeau ghemotoace de puf și... pui de urs. Frumoși, drăgălași, rotunjori, cu ochii strălucitori și lăbuțe mititele, de o gingășie desăvârșită, păziți cu strășnicie în tot locul de mămicile lor.

Ursoaicei îi era tare greu de câte ori vedea un pui, căci tânjea din toată ființa ei să aibă și ea unul. Dacă ai fi văzut-o în desișul ei poate că nu ai fi observat lucrul ăsta, dar înlăuntrul său purta un gol adânc... Ea îl simțea. Era ca un vid dureros în pântecul ei. Și, de la an la an, se făcea tot mai mare.

Desigur, nu era decât o ursoaică, și n-ar fi știut să dea grai acestei dureri teribile. Nici măcar ea nu înțelegea pe deplin de unde venea acest gol.

Acum însă, într-o zi în care lumea toată atinsese culmea verii și începea să se rostogolească spre toamnă, ea adulmecă ceva dinspre miazănoapte.

Se îndepărtă de vulpițele care tot mai lătrau și începu să pășească încet.

Oamenii, când pleacă într-o călătorie, au nevoie de o destinație – ursoaica, însă, nu. Preumblările ei erau lungi. Cutreiera lumea singură. Pentru ea, viața curgea neschimbată. Doar că acum și ea începea să se pună în mișcare.

În fiecare zi mergea cât de departe o duceau labele ei de urs, oprindu-se numai cât să mănânce frunze și fructe de pădure. Nu avea pornirea de a vâna. Când era prea ostenită, se întindea pe jos sub cerul liber. Descoperise că adoarme mai ușor când o dor labele și că mușchii oboseți îi abat mintea de la golul întunecat dinlăuntrul ei.

LBRIS

We know
books

Din pricina aceasta, dacă nu din oricare alta, și călătoria spre miazănoapte era o țință suficientă. Efortul o alina întrucâtva. Nu pricepea prea bine de ce se ferește sau ce caută, dar, oare, mai conta? Poate pentru un om ar fi contat, dar nu și pentru un urs. Ea putea să o ducă așa la nesfârșit.

O destinație tot avea, chiar dacă ea însăși nu o știa.

A mers până au început să se scuture frunzele și să trosnească sub labelle ei imense. A mers până când ceilalți urși s-au înfășat în grăsimea caldă și au adormit duși în bârlogurile lor. A mers până când fulgii de nea au început să joace prin aer și apoi să îmbrace pământul.

Uneori mai auzea zurgălăii unei sănii din depărtare sau mai vedea câte un sătuc în vale din care urcau fuioare de fum.

Câteodată ea era singura făptură vie din sălbăticia aceea alburie.

Dar câmpiile ninse au rămas în urmă, fiind acum înlocuite de verdele brazilor. Ursoaica își văzu hotărâtă de drum, împletind o potecă printre copaci, clipind repede când acele înghetului îi înțepau ochii și i se lipeau de blana mițoasă.

Într-o zi, brazilii s-au dat la o parte și ursoaica s-a oprit. Aștepta ca golul acela întunecat dinlăuntrul ei să palpitate, cum se întâmpla de câte ori rămânea pe loc. Dar acum... nimic.

S-a înălțat pe două labe într-un mic luminiș, descoperind la câțiva metri o colibă de lemn ascunsă în zăpadă. Un licăr de la ușă i-a atras atenția. Era o farfurioară metalică în care străluccea, în lumina soarelui, niște apă. Iar prin apă, văzu ea, erau și niște bucățele mărunte de ceva moale și maroniu.

O rândunică ateriză chiar lângă farfurie. Ciuguli cu mare grijă o firimitură, apoi, ținând, veni și mai aproape.